

**ANDERS RÖNNLUND
OPPRESSION**

25.4 – 31.5 2009
UPPSALA KONSTMUSEUM

Essä av/Essay by
Ola Larsmo

OPPRESSION

ANDERS RÖNNLUND PÅ UPPSALA KONSTMUSEUM

Anders Rönnlund är en uppsalakonstnär som tidigt etablerade sig på den internationella konstscenen. Han har varit verksam som konstnär i ungefär tjugo år och hans konst har hela tiden präglats av självständighet, integritet och ett socialt patos. Ytterst få verk av Anders Rönnlund saknar en politisk udd.

Utställningen är att betrakta som ett enda verk, en installation under benämningen OPPRESSION. Det är ett uttryck för tyngd, tryck och förtryck liksom för känslan av att ha ett tryck över bröstskorgen, t.ex. över hjärtat eller andningen. Den största installationen är en rumsgestaltning som består av väggar och tak med strilande sidoljus. Man kan uppleva rummets klaustrofobiska dimensioner och mått med den egna normen för rumsuppfattning. Något stämmer kanske inte och man kan uppleva ett starkt obehag. Gestaltningen har skapats ur tankar och känslor som konstnären själv konfronterats med efter Tjernobylolyckan. Några få personer hade till uppgift att beordra andra att ge sig in i olycksområdet för att fylla sand i ett rum under reaktorn. De som utförde detta är idag antingen döda eller svårt sjuka. De är också på ett sätt hjältar som räddade en svår situation

OPPRESSION

ANDERS RÖNNLUND AT UPPSALA ART MUSEUM

Anders Rönnlund is an artist from Uppsala who early on established himself on the International art scene. During the course of the twenty years he has been active as an artist, his art has always been characterised by a sense of independence, integrity and social pathos. Exceptionally few of his works lack a political edge.

The exhibition should be seen as a single artwork, an installation entitled OPPRESSION. The term implies heaviness, pressure, and suppression as well as the sensation of pressure on the ribcage, over the heart or lungs. The largest installation incorporates an entire room and consists of walls and a ceiling with light filtering in from an angle. In relation to one's own norms for spatial comprehension, the dimensions of the room feel claustrophobic. Something doesn't entirely make sense, and this in turn creates a strong sense of discomfort. The configuration is based on thoughts and emotions that confronted the artist following the Chernobyl disaster. A few selected individuals were given the assignment of delegating others to enter the contaminated area in order to fill a room underneath the reactor with sand. Today, those who performed this act are either dead or

från att bli ännu värre. Vad fick dem att utföra handlingen? Vanmakt inför auktoriteter? Offer- eller hjälterollen? Vad fick ledarna att beordra vissa medmänniskor att offra sina liv? Hur valdes personerna ut?

Frågor kring social, ekonomisk och politisk rättvisa är återkommande i Anders Rönnlunds konstnärskap. I vissa verk refererar han till uppenbara orättvisor och situationer. I andra verk utför han själv handlingar som syftar till att särskilja och särbehandla individer. Som om att utföra själva akten för egen hand skulle kunna öka förståelsen för exkluderandets mekanismer. I ett av videoverken har konstnären filmat människor i ett vardagligt tillstånd, de går längs en gata, och konstnären väljer ut vissa att gå in i en återvändsgränd och försvinna. Hur har han valt? Finns det några likheter eller särskilda kännetecken? Hur gärna man än vill skapa rättvisa och lika villkor för alla så kan man inte befria sig från normer och värderingar som gör var och en korruperad och delaktig i ett ständigt pågående spel om status, inflytande och makt.

Rummet återkommer i ytterligare ett videoverk. Denna gång i form av några golv. Golven hårbärgerar minnen av tortyr och misshandel. Människor passerar platsen dagligen. För varje dag blir platsen och promenaden förbi mer och mer normaliserad. Vid en viss tidpunkt kommer det som nyligen skett att upplevas som "his-

fatally ill. They are also heroes in the sense that they kept a bad situation from becoming worse. What made them carry out this effort? Powerlessness in the face of authority? The role of victim or hero? What caused the leaders to order certain fellow human beings to sacrifice their lives? How were these individuals selected?

Issues of social, economic and political justice are recurring themes in the art of Anders Rönnlund. In some works he refers to obvious injustices and situations. In other works he carries out acts that aim at classifying and discriminating individuals, as though undertaking the act itself could increase his understanding of the mechanisms of exclusion. In one of the video works, the artist filmed people in an everyday situation as they walked along a street. The artist then selected a few individuals to enter a dead end and disappear. How did he make his selection? Did he base it on certain similarities or specific character traits? Regardless of how urgent one considers the issues of justice and equal rights for all, one cannot avoid the norms and values that can potentially render each and every one of us corrupt and party to an ever ongoing game of status, influence and power.

The room theme appears in yet another video work. This time in the form of several floors. The floors house memories of torture and battery. People pass by the site

toria”, alienerad från vardagsverkligheten. Något som berör en annan tid och plats, ett annat lager av möjliga upplevelser i mänskligt liv.

Hur vet vi att vår vardagsmiljö och framförallt upplevelsen av den är äkta och oförfalskad? Det tredje av utställningens videoverk visar en vardagsscen från ett skyltfönster. En film helt utan handling. Till synes helt ovidkommande. I dubbel projektion. Det går inte att veta huruvida någon del är manipulerad eller inte. Allt är kanske i någon mening manipulerat?

Elisabeth Fagerstedt
Museichef
Uppsala konstmuseum

on a daily basis. With each passing day the site and the walk passed it become more and more normalised. At a certain point in time, that which has recently taken place will be experienced as “history”, and thus alienated from everyday reality. Having to do with another time and place, another layer of possible experiences in human life.

How do we know that our everyday environment and, above all, our perception of it is true and unfalsified? The third video work of the exhibition shows an everyday scene of a store window. A film entirely void of a plot. Seemingly completely irrelevant. In a double projection. It is impossible to tell whether some part of it is manipulated or not. Is everything perhaps in some way or another manipulated?

Elisabeth Fagerstedt
Museum Director
Uppsala Art Museum

Essä av Ola Larsmo

När jag landar på Arlanda förväntas jag följa linjespåret och ställa mig i "Resande från Schengen-land". Jag går rakt igenom. Den andra kön tar alltid längre tid.

När man landar på New Yorks internationella flygplats JFK är det betydligt svårare. Köandet för resenärer från Europa kunde, under värsta terroristskräcken, ta timmar. Plötsligt var jag flyttad till kön för de hotfulla. Väl framme fick man välja: lämna fingeravtryck eller en "retinal scan" av näthinnan. Jag valde fingeravtryck.

I en av sina intressantaste essäer skriver författaren Lars Ahlin:

"Redan mycket tidigt upplevde jag något vars förargelse jag aldrig kunnat övervinna. Upplevelsen kränkte mig djupt... den grundupplevelse som gång på gång förnyat sitt grepp om mig är upplevelsen av våra olika villkor... Ett obotligt missförhållande bestämmer vårt liv, ett missförhållande, vars korrumpierande kraft ingen av oss kan dra sig undan. Missförhållandet ingår i våra villkor som människor. Det är ständigt närvarande. Det tar oupphörligt ny gestalt."

Essay by Ola Larsmo

When I land at Arlanda, I am expected to follow the marked path and stand in the line for "Travellers from Schengen Countries". I walk straight through. The other line always takes much longer.

Upon arrival at New York's International Airport JFK, however, it is far more complicated. During the highest terrorist alert, the lines for passengers from Europe could take hours. Now I was all of a sudden moved to the line for people posing a potential threat. Upon reaching the passport control one was faced with the choice of either leaving fingerprints or being subjected to a "retinal scan". I chose fingerprints.

In one of his most interesting essays, the author Lars Ahlin writes:

"Early on, I experienced something that resulted in a vexation that I have never managed to overcome. The experience violated me profoundly... the fundamental experience that time and time again reinforced its grip on me was the experience of our contrasting circumstances... An incurable incongruity dictates our lives, an incongruity the corrupting power of which no one can escape. This incongruity is an integral part of our conditions as human beings. It is ever-present, and constantly changing form."

Ahlin ger ord åt en stark livskänsla, som delas av många – men inte av alla. För somliga är denna skillnad motorn i samhällsmaskineriet. För andra, som Ahlin, är det själva det groteska obehag som förgiftar relationerna mellan människor – outhärdligt och ofrånkomligt. Som han skriver: "döden är missförhållandets slutgiltiga triumf."

Och i samma ögonblick man har börjat se med Ahlins blick ser man hur hela världen faller sönder, skiktas, hur människor överallt ordnas i hierarkier, viktas, ordnas. Var äger det rum? Enligt vems regler?

I Uppsala stads- och folkrörelsearkiv har jag flera gånger blivit sittande med två olika gamla dokument.

Det första är en bok som bär rubriken "Besiktningsprotokoll". Det är en liggare från slutet av 1800-talet, med namn på stadens "offentliga kvinnor." Den som prydligt plitit dit namn och uppgifter var stadsläkaren, i vars arbete det ingick att kontrollera stadens prostituerade, så att de inte spred könssjukdomar. Längst ut till höger i de förtryckta spalterna finns en liten kolumn med rubriken "Föregående lefnadsöden m. m."

Om Hanna Lovisa Johansson, kallad "Oskarshamnsh flickan" skriver stadsläkaren:

Ahlin puts into words a strong life sentiment that is shared by many – but not by all. For some, this difference is the motor of the machinery of society, while for others, such as Ahlin, it is the resulting grotesque discomfort itself that poisons the relationship between people – unbearable and inevitable. Or as he writes: "death is the final triumph of incongruity."

And as soon as one starts to see through the eyes of Ahlin, we witness how the entire world is falling apart, sliced into layers, and how people everywhere are classified into hierarchies, weighed, measured and categorized. Where does this take place? Who makes the rules?

I have often found myself sitting with two separate old documents at the Uppsala city archives.

The first is a book entitled "Inspection Protocol". It is a ledger from the late 1800s, with the names of the town's "public women". The person who neatly categorized the names and information was the City Physician, whose work included conducting inspections of the city's prostitutes as a means of preventing the spread of venereal diseases. Included among the printed columns is one under the heading "Previous life circumstances etc."

Regarding Hanna Lovisa Johansson, alias "The Oskarshamn Girl" the physician writes:

”Född d. 20/10 1860 i Misterhults församling i Kalmar län. Föräldrarna arbetsfolk hafva dött i hennes barn-dom. Kom hit våren 1880, tjänat på krogen i gården nr 6 vid St. Erikstorg. 1881 hösten observerad att löpa ute och därför ålagd att undegå besigtning. 1886 d 25/8 Död.”

Om Augusta Wilhelmina Åkerlund :

”Född d. 5/9 68 i Kernbo sn, Södermanlands län. För-äldrarna arbetsfolk, döda. Tjenat ss piga sedan 15 års ålder i hemorten, Stockholm, Södertelge och Upsala. Skrivfen i Upsala sedan hösten 1886. Kom på kurhuset midsommaren 1889; då ur sin sista tjänst. Utkommen från kurhuset, hängaf hon sig åt skörlefnad, hvarför hon måste uppföras såsom prostituerad. 17/1 1890 Död.”

Så fortsätter det, sida upp och sida ned. Alla ”flickorna” är av det som kallas ”enkel bakgrund”. I samhällets stora myrlejongrop glider de långsamt mot botten. De dör ofta i tjugofemårsåldern.

Vem dömdes dem till detta? I samtiden skulle man säga: ingen. Eller börja mumla om bristande moral och ett ”oblitt öde”. Ingen ville eller kunde urskilja mekanismerna. Men den som läser läkarens protokoll hundratrettio år senare tycker sig se dem klart.

”Born 10/20 1860 in the parish of Misterhult, Kalmar county, to working class parents. Became an orphan during childhood. Came to Uppsala in 1880, worked at an inn in the courtyard at no. 6, St. Erikstorg. In the fall of 1881 she was seen working the streets and was therefore obliged to undergo inspection. Died 8/28 1886.”

Regarding Augusta Wilhelmina Åkerlund :

”Born 9/5 1868 in Kernbo parish, in the province of Södermanland. Working class parents, now dead. Worked as a maid since the age of 15 in her home community, Stockholm, Södertelge and Upsala. Registered in Upsala since the fall of 1886. Admitted to a sanatorium in 1889. Upon her release from the sanatorium, she devoted herself to loose living and therefore has been listed here as a prostitute. Died 1/17 1890.”

And so it continues, page after page. All of the “girls” come from “simple backgrounds”. In the huge antlion pit of society, they slowly sink towards the bottom. Few survive past the age of twenty-five.

Who sentenced them to this fate? At the time the answer would be: no one, followed by muttering about a lack of morals or an “unfavourable fate”. No one either wanted or was able to distinguish the mechanisms. But those who read the physician’s protocol one hundred and thirty years later consider them obvious.

Det andra dokumentet är ett protokoll från ”Nationella studentklubben” daterat februari 1936. Klubben tillhörde den fascistiska organisationen Sveriges Nationella förbund, och hade fått i uppdrag att undersöka

”judefrågans läge i vårt land”

Man kan skicka lugnande besked till huvudkontoret i Stockholm:

”Endast i ringa utsträckning ha judiska flyktingar vunnit inträde i härvarande läroanstalter... [antalet] professorer av judisk ras är obetydligt – inom medicinska fakulteten finnas två och bland pensionerade lärare tre.”

I september året innan hade de ”nürnbergiska raslagarna” införts i Tyskland- lagar som förbjöd äktenskap mellan ”judar” och ”arier” och som uteslöt alla av judisk härstamning från att inneha statlig tjänst eller att rösta. Det stora sorterandet hade inletts. Och en del av det försiggick bland studenterna i Uppsala.

När jag talar med Anders Rönnlund om hans nya verk berättar han att en del av impulsen kommer från Tjernobylyckan. Den hade varit värre för oss alla, för hela världen, om inte brandmän och soldater gett sig in i eldhärden och med enklast möjliga medel – hinkar med sand – försökt släcka reaktorbranden. Idag är de alla döda. För att andra skulle få leva.

The second document is a protocol from the “National Student Club” dated February 1936. The club was part of the fascist organization the “National Association of Sweden” and was assigned the task of analyzing

”the issue of Jews in our country”

The headquarters in Stockholm received reassuring news:

”Only to a limited degree have Jewish refugees gained access to the educational institutions of Uppsala... [the number of] Professors of the Jewish race is negligible – within the medical faculty there are two, and among retired teachers there are three.”

In Germany, the “Nuremberg race laws” had been passed in September of the previous year – laws that made marriage between “Jews” and “Arians” illegal and that banned all people of Jewish backgrounds from holding state positions or voting in elections. The extensive categorization had begun, and part of it took place among the students of Uppsala.

When Anders Rönnlund and I discuss his new works, he explains that part of the impetus came from the Chernobyl disaster. It would have been worse for us all, and the entire world, had not the firemen and soldiers gone into the fire and attempted to extinguish it with the simplest means at hand – pails of sand. Today they are all dead, so that others could live.

Vi talar om hans besök i Nationalstadion i Santiago del Chile, där de politiska fångarna ristade sina namn i putsen. När släpljuset faller över väggarna är de ännu möjliga att urskilja under ett tunt lager färg. De levande och de dödas namn, om varandra.

När jag kommer hem bläddrar jag i Svetlana Aleksijevitj's bok "Bön för Tjernobyl". Aleksijevitj intervjuar Nadezjda, som med sina barn hörde till de första som evakuerades från Pripjat efter branden. Hon skriver:

"Bussen vi åkte med stannade till i en by över natten. Folk sov på golvet i skolan och på klubben. Vi hade ingestans att ta vägen. En kvinna bjöd oss hem till sig: -Kom med, jag bäddar sängen. Jag tycker synd om er pojke. Men en annan, som stod intill, tog henne åt sidan: -Är du tokig! De smittar! Så flyttade vi till Mogiljov och sonen började gå i skolan. Redan första dan kom han hemstörtande och grät. Han hade blivit placerad bredvid en flicka, men hon ville inte sitta tillsammans med honom därför att han var "bestrålad". Pojken gick i fyran och var den ende som kom från Tjernobyl i klassen. Allihop var rädda för honom och kallade honom för Lysmasken."

Anders Rönnlund har flera gånger tidigare sysselsatt sig med just denna önskan om att avgränsa, utestänga,

We discuss his visit to the National Stadium in Santiago del Chile, where the political prisoners scraped their names into the plaster of the walls. When the sunlight shines on the walls from an angle, one can still discern them under a thin layer of paint, the names of the living and the dead overlapping each other.

Once home, I browse through Svetlana Alexievich's book "A Prayer for Chernobyl". Alexievich interviews Nadezhda, who, together with her children, was one of the first to be evacuated from Pripjat after the fire. She writes:

"Our bus stopped in a village for the night. People slept on the floor of the school and at the club. We had nowhere to go. A woman invited us to stay at her home: -Come with me, I'll make the bed. I feel sorry for your boy. But another person, who was standing next to her, took her aside and said: -Are you crazy? They're contagious! We then moved to Mogilyov and my son started in school there. Already on the first day, he rushed home in tears. He had been seated next to a girl who refused to sit next to him because he was "radiated". The boy was in the fourth grade, and was the only child from Chernobyl in the class. All the children were scared of him and called him 'glow worm'."

Over the years Anders Rönnlund has often worked with this specific desire to demarcate, exclude and categori-

ordna. Jag har nog bara sett en bråkdel av hans produktion, men flera verk har gjort intryck på mig, på det sättet att man finner sig tänka på dem rätt som det är, mitt i vardagen.

Man skulle kunna göra det lätt för sig och tala om det vagt hotfulla, känslan av att stå inför en övermakt, så som man möter den i installationer som "Makulerade beslut" - mer än manshöga behållare av ståltråd fyllda av sönderrivna dokument. Som flera av Rönnlunds verk arbetar detta sig in mot en särskild sorts övermakt, eller vad man skulle kunna kalla för maktens utsläckning. Den är inte abstrakt.

Vilka beslut? Om vem? Av vem? När "Makulerade beslut" visades på teatergalleriet i Uppsala åtföljdes installationen av grafikserien "52 europeiska städer" där kartblad från bland annat Stockholm och Berlin skrivits över med skarpt svarta streck, som spåren av en marscherande armé eller pansardivision. På håll framträdde också tydligt den bruna svastika som skrivits över kartbladen.

Men det som gjort det kanske starkaste intrycket på mig är de korta videofilmer som visades på Ekeby Qvarn för några år sedan, sekvenser av europeiska motorvägar i gryningen till ackompanjemang av industrirock i Einstürzende Neubautens anda. Genom bilden av mo-

ze. I have only seen a fraction of his overall production, but several of his works have made a lasting impression on me, to the point where, in the midst of a daily routine, I suddenly find myself thinking about them.

One could easily speak of the vaguely threatening feeling of facing superiority, the way one encounters it in installations such as "Invalidated Verdicts" – large (just over man-size), barbed-wire containers filled with shredded documents. As many of Rönnlund's works, it focuses on a specific form of superiority, or what one could call the extinguishing of power. It is not abstract.

What verdicts? Concerning whom? By whom? When "Invalidated Verdicts" was exhibited at Teatergalleriet in Uppsala, the installation was complemented by a print series entitled "52 European Cities" where maps of, among other places, Stockholm and Berlin had been written over with sharp black lines reminiscent of the tracks of an advancing army or tank division. From a distance the brown swastikas drawn over the maps also become clearly discernable.

That which perhaps has left the most profound impression on me, however, are the short video films that were shown at Ekeby Qvarn a few years ago, with sequences of European highways at dawn set to a soundtrack of industrial rock in the spirit of Einstürzende Neubauten. Through the image of highways and bridges, faded photos from an unknown childhood suddenly emerge; another film shows writhing corpse maggots, and the third

torvägar och broar exponeras plötsligt bleknade foton ur en okänd barndom; en annan sekvens visar krälände likmaskar. Den tredje, "Historia", består av bilder inifrån ett polskt godståg som ångar genom ett folktomt landskap.

Motorvägar, bortbleknade minnen av människor, tåg över den polska slätten. Kontexten är allt annat än gåtfull.

De tre filmerna handlar i mina ögon om vägen fram till det tomrum i nittonhundratalets mitt som ännu bestämmer vilka vi är. Vad historien är. I det nya verket är vi framme vid själva det nedsläckta rum där sorterandet sker.

Kan du ens föreställa dig en värld som inte bygger på ett sådant över- och underordnade? Hur skulle ett sådant samhälle se ut? Och var äger själva "ordnandet" rum? Längst in i ditt eget mörker.

Lars Ahlin "Sjung för de dömda". Essäer, Bonniers 1995.
Svetlana Aleksijevitj "Bön för Tjernobyl" övers Hans Björkegren, Ordfront 1997.
Ola Larsmo "Djävulssonaten", Bonniers 2007.

"story" consists of a sequence from inside a Polish cargo train as it chugs through an uninhabited landscape.

Highways, fading memories of people, trains across the Polish flatlands. The context is anything but enigmatic.

In my view, the three films are about the path to the void in the mid 1900s that still dictates who we are – what history itself is. In the new piece, we have reached the dark room where the categorization occurs.

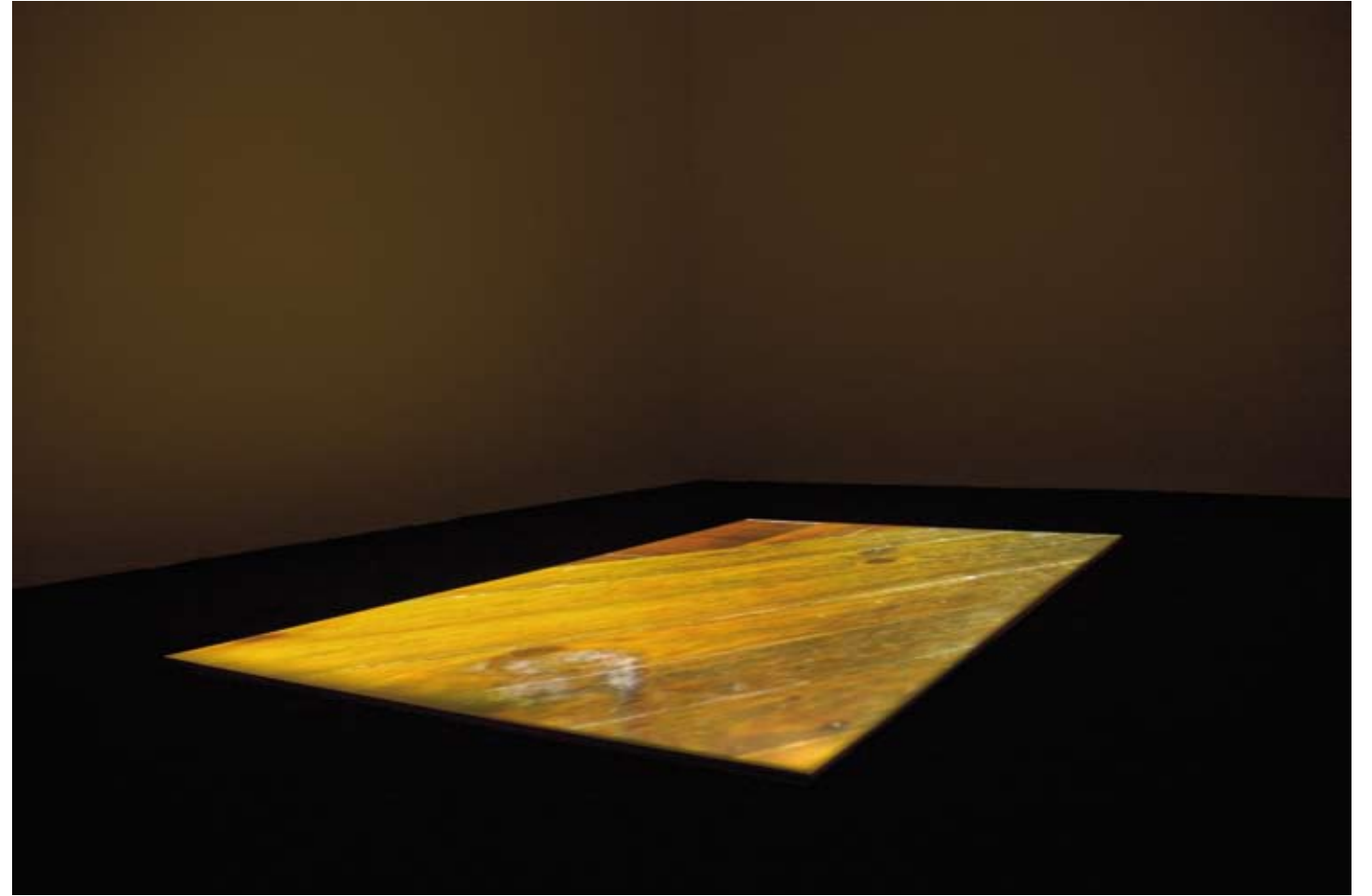
Can you even imagine a world that is not based on such hierarchization? What would such a world look like? And where does the categorization itself take place? Deep within your own inner darkness.

Lars Ahlin "Sjung för de dömda" ("Sing for the Judged"). Essays, Bonniers 1995.
Svetlana Aleksijevitj "Bön för Tjernobyl" ("A Prayer for Chernobyl") translation Hans Björkegren, Ordfront 1997.
Ola Larsmo "Djävulssonaten" ("The Devil's Sonata"), Bonniers 2007.

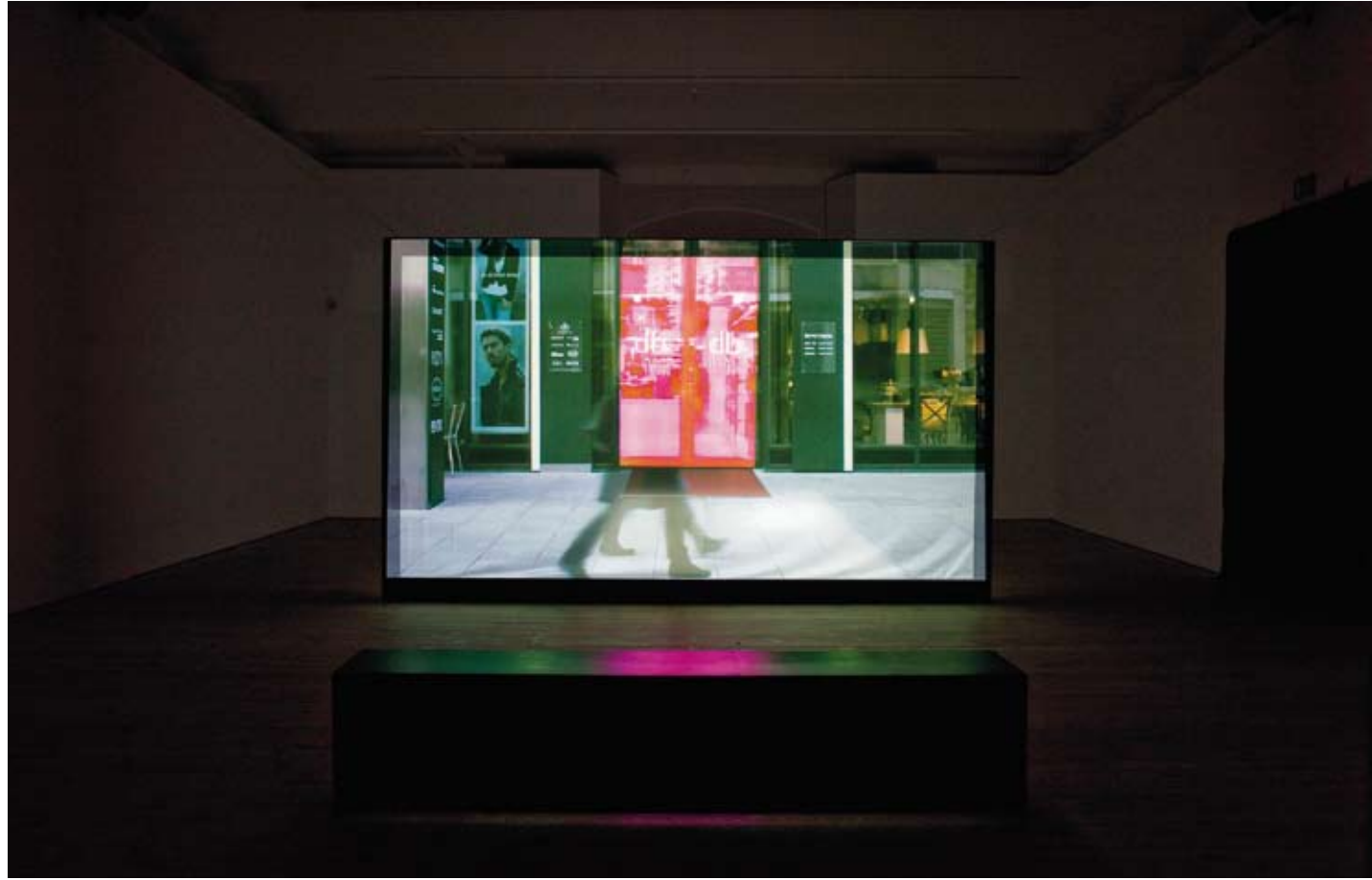

ANDERS RÖNNLUND

Born in Torshälla, Sweden, 1951

Selected Solo Exhibitions

- 2009 Uppsala Art Museum, Uppsala
- 2007 Teatergalleriet, Uppsala
- 2006 Södertälje Konsthall, Södertälje
- 2005 IPS Bournville, Birmingham, England
- 2004 Valfisken, Kulturhuset, Simrishamn
- 2003 Ekeby Qvarn, Uppsala
- 2003 Galleri Stefan Andersson, Umeå
- 2002 Ekocaféet, Uppsala
- 2002 Konst på stan, Södertälje
- 1999 Ekeby Qvarn, Uppsala
- 1997 Galleri Enkehuset, Stockholm
- 1997 Ekeby Qvarn, Uppsala
- 1996 Rostrum, Malmö
- 1996 Fabriken, Göteborg
- 1996 Teatergalleriet, Uppsala
- 1992 Muzeum Narodowe, Szczecin, Poland
- 1991 Uppsala Art Museum, Uppsala

Selected Group Exhibitions

- 2008 Centro Cultural Metropolitano, Quito, Ecuador
- 2007 Uppsala Art Museum, Uppsala
- 2007 *Uppsala - Tokyo ToR*, Bror Hjorths Hus, Uppsala

- 2007 *Sweden Meets Linnaeus in Japan*, National Science Museum, Tokyo, Japan
- 2006 *Out of the System*, Gottsunda Centrum, Uppsala
- 2006 Centro Cultural Borges, Buenos Aires
- 2006 I USINE Galerie, Brussels, Belgium
- 2004 Gallery M ars, Moscow, Russia
- 2003 Museo de Arte Contemporaneo MAC, Chile
- 2002 *Out of Order*, Contemporary Art, Rugby, England
- 2002 *Out of Order*, Museo Barjola, Gijón, Spain
- 2001 *Out of Order*, Södertälje Konsthall, Södertälje
- 2000/01 International Biennial of Art, Museo Nacional de Bellas Artes, Buenos Aires, Argentina
- 2000 Galleri Stefan Andersson, Umeå
- 1999 Diaspora, Oviedo, Spain
- 1998 Muzeum Narodowe, Szczecin, Poland
- 1998 Uppsala Castle, Uppsala
- 1996 Engelholm High School, Denmark
- 1996 Hide Inter Art, Gotland
- 1996 Ekeby Qvarn, Uppsala
- 1994 Muzeum Narodowe, Szczecin, Poland

Represented

The National Public Art Council
Kopparberg and Uppsala County Council
The Municipalities of Ludvika, Borlänge, Uppsala, Göteborg, Skellefteå and Simrishamn
County Administrative Board, Uppsala

Public Commissions

- 2007 Partitur, Norra Stationsområdet, Hässleholm
- 2002 Sculptures for the New Street (not realized), Hässleholm
- 1999 1st prize (not realized), Roundabout, Hudiksvall
- 1998 Turinge School, Nykvarn, Södertälje
- 1996 Engelholm Höjskole, Denmark
- 1994 Samariterhemets Sjukhus, Uppsala
- 1993 Mine & Mineral Museum, Boliden, Skellefteå
- 1992 Hemming's Nursery School, Uppsala

Grants

Moderna Museet, Stockholm, Travel grant, 2008
The Swedish Visual Arts Fund 1991, 1992, 1994, 1996, 1998, 2000/2001, 2006/2007
IASPIS, 2000, 2002, 2004, 2006
Uppsala County Council 2003-2005
The Royal Academy of Art, The Westerberg Foundation 1994

Head of Projects, The National Public Art Council, Sweden
1994-2000

www.roennlund.se
anders@roennlund.se
+46707720777

ANDERS RÖNNLUND
OPPRESSION
25.4 – 31.5 2009

Uppsala konstmuseum/Uppsala Art Museum, Sweden

Utställning/Exhibition

Curator: Elisabeth Fagerstedt, Museichef/Museum Director
Tekniker/Technicians: Martin Wallin, Johan Andreasson, Ronan
Miossec, Nacho Tatjer, Anders Eriksson
Musik/Music: David Rönnlund
Grafisk form/Graphic design: Eva Björkman

Ett speciellt tack till/A special thanks to
Luciano Escanilla

Katalog/Catalogue

Text: Elisabeth Fagerstedt
Esså av/Essay by Ola Larsmo
Grafisk form/Graphic design: Eva Björkman
Översättning/Translation: Richard Griffith Carlsson
Korrekturläsning/Proof-reading: Johanna Törnros
Fotograf/Photographer: Bo Gyllander
Stillbilder/Stills: Anders Rönnlund
Tryck/Print: Edita Västra Aros, Västerås, Sweden
Omslag/Cover: 250 gr Multiart Silk
Inlaga/Insert: 150 gr Multiart Silk
© 2009 Uppsala konstmuseum, Anders Rönnlund, the writers
and the photographer

ISBN 978-91-976685-6-9